

MOJ „KOLUMBAR“

Moj „kolumbar“, moj najveći strah, ne živi u mraku ni u tišini – on živi u pogledima drugih ljudi. Svaki put kad osetim da me neko procenjuje, kad čujem šapat iza leđa ili vidim podsmeh, moj kolumbar se probudi, On mi šapuće: „Pazi šta govoriš... možda će ti se smejati... Nemoj to da obučeš!... Šta će drugi misliti?!“ I tada više ne čujem sebe, nego samo njega.

Moj najveći kolumbar je mišljenje drugih ljudi o meni. To je najteži teret koji nosim na svom srcu. Nekada je ovaj strah toliko velik da potpuno izgubim sebe u tim mislima. On učini da postanem sve ono što nisam – da se trudim da budem savršena, da se uklopim, čak iako znam da nisam takva. Znam da sam drugačija i volim to kod sebe, ali u momentima neke samoće uradila bih sve samo da bi me drugi ljudi primetili, čak i onda kada to znači pretvarati se u nešto što nisi. Čak i kada me drugi prihvate takvu kakva jesam, nepromenjenu – kolumbar uvek nađe način da dopre do mene i kaže mi da nisam dovoljno dobra.

Ja znam da on nije stvaran, iako je ponekad preglasan. To je samo moj manjak samopouzdanja koji pokušavam da pobedim. Bez obzira na to što nekada ne mogu da izađem na kraj sa njim, trudim se da ga ignorišem koliko mogu i da ubedim sebe da sam dovoljno dobra takva kakva jesam, bez ikakvih promena i pretvaranja jer – na kraju – to sam prava ja.